

Hy vọng với các mẫu bài dự thi cuộc thi viết những kỷ niệm sâu sắc về thầy cô và mái trường mến yêu 2022 được chúng tôi gợi ý dưới đây sẽ giúp bạn có một bài dự thi tốt nhất, hỗ trợ bạn hoàn thành bài viết một cách thuận lợi nhất. Tham khảo chi tiết dưới đây!

Bài dự thi viết về thầy cô và mái trường - Mẫu số 1

Người lái đò

Một đời người - một dòng sông...

Máy ai làm kẻ đứng trông bến bờ,

"Muốn qua sông phải lụy đò"

Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa ...

Tháng năm dầu dãi nắng mưa

Con đò trí thức thầy đưa bao người

Qua sông gửi lại nụ cười

Tình yêu xin tặng người thầy kính thương

Con đò mộc - mái đầu sương

Mãi theo ta khắp muôn phương vạn ngày,

Khúc sông ấy vẫn còn đây

Thầy đưa tiếp những đò đầy qua sông...

Có lẽ khoảng thời gian này là lúc chúng ta – lớp lớp lứa học trò đang hướng về một ngày mà tôi cho đó là ngày đặc biệt nhất của những “người lái đò” đó là ngày Nhà Giáo Việt Nam 20-11. Nhưng có lẽ với tôi, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng chúng tôi, khóa học sinh..... được tham dự lễ kỉ niệm này, quan trọng hơn cả là được ngồi cảm

bút viết và bắt đầu nhìn lại cả một quãng thời gian gắn bó với biết bao kỉ niệm đẹp với thầy cô cũng như mái trường –Trường THPT

Trong giây phút xúc động này, tôi nhìn lại chặng đường mà tất cả chúng ta đang và chuẩn bị đi qua, đó là gần ba năm học tại trường THPT, tôi không khỏi bồi hồi và dạt dào khi nhớ lại những kỉ niệm của chúng ta đã dành cho nhau cũng như những tình cảm mà thầy cô dành cho chúng ta. Đã hơn 2 năm, khoảng thời gian không dài với một đời người, nhưng đủ để lưu giữ những kỉ niệm tốt đẹp về bạn bè, thầy cô và mái trường ... Vào lúc này đây tôi cảm thấy thật tiếc, tôi tiếc vì không còn nhiều thời gian ở lại mái trường yêu dấu này, cũng như giây phút chúng tôi chia tay nhau và chia tay thầy cô sắp đến... Tôi muốn viết để nói lên cảm xúc lúc này nhưng không dễ, bởi có quá nhiều kỉ niệm biết viết sao cho đủ đây, viết sao cho thỏa những suy nghĩ lúc này đây. Tự dưng thấy nhớ, nhớ thầy cô, bạn bè quá. Làm sao để nói hết được tình cảm mà thầy cô trong ngôi trường này đã “nuôi dưỡng” chúng tôi như những đứa con gia đình như thế nào... Tôi lo sợ mất đi một điều gì đó đã quá quen thuộc trong suốt gần 3 năm học, hằng ngày được các thầy cô giảng bài, được học ,được rèn cả kỹ năng sống. Sợ phải chia tay những đứa bạn vẫn ngày ngày cùng mình học tập và nô đùa cùng nhau, và nhất là phải xa đứa bạn cùng bàn... và tôi sợ nhất là khi mình mất phương hướng mà không có cô ở bên khuyên bảo và an ủi.

Mái trường này - ngôi nhà thứ 2 của tôi, nơi mà có khi tôi yêu hơn cả nhà, đó là nơi tôi ngồi học ngày ngày, nơi luôn có những đứa bạn sẵn sàng giúp đỡ, quan tâm tôi, tôi yêu tất cả mọi thứ và quan trọng hơn tôi đã yêu cô, cô giáo dạy tôi học, nhất là cô giáo chủ nhiệm của tôi, cô Trần Hương Giang. Cô dạy tôi trưởng thành, dạy cách làm người để sống tốt sống đẹp... Nhiều lúc tôi chỉ muốn nói với cô rằng: “ Cô ơi cô thật tuyệt ”. Khi em vấp ngã, khi em thất bại luôn có cô ở bên, luôn có cô mở rộng vòng tay đón em về như đứa con lạc đàn. Nếu như không có cô em cảm

giác như đã mất đi một người yêu mình, một người hiểu, quan tâm mình ... và lo sợ rằng cô sẽ quên em khi em rời xa mái trường này cô à! ... Cô ơi, em quý và yêu cô nhiều lắm và em chỉ muốn dừng lại mãi khoảng thời gian này để được ở bên cô và được cô dạy dỗ, được cô quan tâm mãi thôi!

Và nỗi nhớ thì không thể đo được ít hay nhiều, tình cảm cũng vậy sẽ không kết thúc. Hiện tại hay tương lai thì hình ảnh thầy cô bạn bè mái trường sẽ mãi trong trái tim. Nỗi nhớ theo thời gian sẽ ngày một đông đầy, những gì thầy cô và chúng em dành cho nhau sẽ còn mãi và luôn là những hoài niệm tươi đẹp trong quá khứ.

Xa mái trường này, mỗi người một ngả, mỗi người sẽ có cho mình lối đi riêng, cái gì cũng riêng... nhưng em biết rằng các thầy cô vẫn luôn ở đây, luôn in ấn hình ảnh của chúng em ở trong trái tim và ngay cả khi lúc chúng em đã rời xa mái trường yêu dấu này, vẫn mỉm cười chào đón chúng em khi chúng em quay lại ... Bao nhiêu lời cảm ơn cũng không đủ.

Nhưng vẫn xin cảm ơn mái trường này đã cho em gặp được những người thầy, người cô tận tâm và tận tụy như vậy, những người bạn tốt và những bài học sẽ chẳng bao giờ quên được. Đặc biệt là với lớp chuyên Văn của tôi xin gửi lời chúc tốt nhất đến cô chủ nhiệm lớp – cô Trần Hương Giang. Chính cô đã nâng đỡ thay vì là người cô người dẫn dắt, cô đã thay cả phần là người bạn, một người bạn có thể am hiểu và quan tâm chúng tôi, ... xin cảm ơn tất cả và em cũng như các bạn sẽ luôn nhớ mãi nơi đây – trường THPT , nơi đã chấp cánh cho tâm hồn em và dẫn lối em thực hiện ước mơ!

Bài dự thi viết những kỉ niệm sâu sắc về thầy cô và mái trường mến yêu - Mẫu 2

Thời gian trôi qua thật là nhanh, tôi đã là thành viên của mái trường yêu dấu này được hai năm rồi. Đến giờ, tôi vẫn còn cảm xúc nguyên vẹn của mùa hè hai năm về trước. Sau khi hoàn thành chương trình Tiểu học, cha mẹ có rất nhiều sự lựa chọn về một ngôi trường cấp 2 cho tôi. Nhưng có lẽ, duyên trời run rủi... để rồi trường Nguyễn Tất Thành, lớp A8 là nơi chấp cánh ước mơ tiếp theo cho tôi trên con đường dài trở thành một người có ích cho xã hội.

Trong khuôn viên trường Đại học Sư phạm Hà Nội, trường Nguyễn Tất Thành của tôi bao gọn một khoảnh nhỏ nhưng vẫn bề thế, vươn thật cao giữa bầu trời Thủ đô. Một khoảng xanh nho nhỏ với nắng thu vàng nhẹ nhàng trong ngày “Chào học sinh lớp 6” để lại trong miền nhớ của tôi bao kí ức trong trẻo về những ngày sắp tới. Nụ cười thân thiện của cô giáo Thu Anh – Hiệu trưởng nhà trường; sự sáng tạo và

năng động của các anh chị đến từ nhiều CLB; và sự rộn ràng trong không khí tươi vui của chương trình chào HS lớp 6 khiến ngày đầu đến lớp của chúng tôi từ sự ngỡ ngàng nhanh chóng hóa thân quen tự bao giờ. Sau ngày hôm ấy, lòng tôi luôn trào dâng một cảm giác lâng lâng khó tả. Để rồi nó khiến tôi chờ đợi từng ngày, từng ngày đến ngày 1/8... ngày đầu tiên đi học.

Người đầu tiên để lại ấn tượng tại trường Nguyễn Tất Thành cho tôi đó chính là cô giáo Nguyễn Thị Thu Anh – Hiệu trưởng Nhà trường. Bạn có thích thú không khi được ngồi ăn cơm trưa ở lớp bán trú với “bạn Thu Anh”? Còn với tôi, lúc ấy, thấy vui lắm, lòng cứ rộn ràng lên mà chẳng nói được gì... Ấy là một lần lớp tôi ở lại ăn bán trú và thật bất ngờ, cô Thu Anh đã cầm một suất cơm trưa vào và ngồi xuống thật nhẹ nhàng bên chúng tôi và nói lời ân cần: “Chào các con 6A8, trưa nay các con cho bạn Thu Anh ăn cơm cùng với nhé!”. Cả lớp vừa ngỡ ngàng vừa cười ồ vỗ tay và đồng thanh: “Vâng ạ”. Thế là “bạn Thu Anh” với một suất ăn cũng y như chúng tôi từ tốn ngồi xuống ăn và trò chuyện thật gần gũi. “Bạn Thu Anh” còn ân cần đến từng bàn hỏi thăm các bạn với những câu hỏi quan tâm như tại sao tay lại nhiều mực thế này, tại sao tay lại xước rồi, sao không cởi áo khoác ra cho đỡ nóng,... Với tôi, sự giản dị, thân tình ấy chỉ có thể là những người bạn trao nhau. Đúng vậy, cô Thu Anh - Hiệu trưởng trường tôi thực sự hơn cả một người lãnh đạo nghiêm khắc, một người mẹ nhân từ mà còn là một người bạn gần gũi, sẻ chia. Ai ở trường Nguyễn Tất Thành mà chẳng tự hào khi là học sinh của cô Thu Anh phải không nào?

Nhưng người mà tôi yêu quý, kính trọng và dành nhiều niềm yêu mến hơn cả không ai khác chính là cô giáo chủ nhiệm lớp A8 của chúng tôi, cô giáo Ngọc Châu Vân. Ngày đầu tiên nhận lớp, tôi đã có cảm giác cô Vân thật gần gũi. Đúng như cái tên đặc biệt của cô - cô thật xinh đẹp như một viên ngọc châu báu. Cô Châu Vân có dáng người dong dong cao, làn da sáng nhẹ cùng khuôn mặt trái

xoan, nhỏ nhắn. Nổi bật trên khuôn mặt ấy là đôi mắt như biết nói, đen láy, mỗi khi cô nở nụ cười, đôi mắt ấy lại sáng lên bao niềm cảm xúc. Nụ cười âu yếm ấy của cô đã bao lần xua tan đi sự mệt mỏi của chúng tôi. Nhưng tất cả vẻ đẹp bên ngoài đó chỉ là để tô điểm cho tâm hồn của một người mẹ dịu hiền, luôn cố gắng hết sức để các con tiến bộ!

Tôi ấn tượng mãi về cô, về cách cô khơi dậy ý thức học tập ở chúng tôi. Hôm ấy là ngày trả bài kiểm tra giữa học kì I năm lớp 6 - kì thi tập trung đầu tiên của chúng tôi. Lúc đó, chúng tôi mới vào cấp II nên còn lạ lẫm và vụng về lắm, học tập cũng không hề đơn giản như hồi Tiểu học. Những điểm 9, điểm 10 giờ đã trở nên xưa cũ. Thay vào đó là những điểm 6, điểm 7 và cả những điểm 4, điểm 5. Điểm thi của chúng tôi nếu không nói là tệ thì cũng là rất kém với kết quả của một lớp chọn. Hôm đó, không khí lớp học trầm lắng hơn bình thường. Vẫn đó phấn trắng, bảng đen, hành lang ánh nắng vàng ươm vẫn trải đầy; nhưng những khuôn mặt các bạn tôi trong lớp 6A8 không còn rạng rỡ, vui đùa như mọi hôm nữa; cô Châu Vân cũng không còn thường trực nụ cười đôn hậu nữa mà chỉ ánh lên một nỗi buồn thật rõ trong đôi mắt sâu thẳm của cô. Nhưng tuyệt nhiên, cô không mắng hay trách chúng tôi.

Hôm sau cô cũng không tỏ thái độ tức giận gì về việc chúng tôi bị điểm kém. Sự im lặng của cô không có nghĩa là cô mất niềm tin vào chúng tôi, chỉ là cô đang đau đầu nghĩ ra cách nào để khơi dậy hứng thú học tập từ đàn con thơ. Rồi, một hôm trong giờ Tự học, bàn tay cô nắn nót viết lên bảng dòng chữ: “Làm thế nào để học tốt?”. Sau đó cô mời các bạn được điểm cao trong kì thi vừa rồi lên chia sẻ với các bạn khác. Cô nói rằng mỗi người sẽ có phương pháp học tập khác nhau, chúng ta không phải bản sao của người khác, nhưng chúng ta có thể học từ người khác những điều phù hợp để biến nó thành của bản thân mình. Cô cũng gửi gắm: “Các con cứ hãy coi việc học như chơi một trò chơi, và trò chơi nào cũng có đích đến,

đích đến là trái ngọt, là nụ cười. Vậy nên, các con hãy cố gắng nhìn nhận thật đơn giản việc học hành cũng như cố gắng đạt được cái đích chiến thắng. Cô tin các con sẽ thành công!”.

Những lời nói giản dị ấy của cô Châu Vân đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in. Và đến kì thi cuối kì, lớp chúng tôi ai cũng tự nhủ rằng mình sẽ không để cô phải buồn, phải mệt nhọc nữa, chúng tôi sẽ làm cô vui. Thế rồi, điều chúng tôi mong muốn cũng đến, điểm số đã khác, không khí đã khác, tươi vui hơn và rạng ngời. Nụ cười đã trở lại trên khuôn mặt phúc hậu của cô với những lời chúc mừng. Tôi biết lúc ấy cô hạnh phúc, một niềm hạnh phúc thật giản dị, không phải vì cô, mà vì chúng tôi, những đứa con thân yêu của cô.

Tôi yêu những người mẹ thứ hai của tôi. Tôi yêu trường Nguyễn Tất Thành và cả những điều thật giản dị nơi đây. Những điều nhẹ nhàng và ấm áp ấy đã và đang có thật nhiều, và chắc chắn nó sẽ trở thành khoảng kí ức tươi đẹp theo tôi đến suốt cuộc đời.

Bài viết dự thi về thầy cô và mái trường - Mẫu số 3

Thời cắp sách tới trường là khoảng thời gian đẹp nhất, thời của tuổi mộng mơ, của những ý tưởng vụt đến rồi vụt đi, của cả sự ngộ nghĩnh. Ngày bé, cứ ngỡ chỉ có bố, có mẹ là yêu thương ta hết mực. Đến tuổi đi học, ta nhận ra còn có những người cha, người mẹ của hơn 35 đứa con đang đến tuổi ầm ương. Họ từng bước dạy ta nên người, dạy kiến thức, dạy cuộc sống, dạy ta biết ta phải làm gì trong cuộc đời khó khăn này. Cô Hương Giang - giáo viên chủ nhiệm tôi 3 năm học ấy đã cho tôi biết được những điều quý giá ấy.

Ngày mới vào trường bỡ ngỡ, người đầu tiên tôi được tiếp xúc là cô. Về điểm tính của cô trong lần đầu gặp mặt ấy đến giờ còn nguyên trong tâm trí tôi. Cô cười tươi lắm. Nhận đám học sinh mới mà thấy hình như cô đã coi chúng tôi như con ruột. Là lớp chuyên văn, cô biết và hiểu được tâm lý của những đứa con gái mới lớn: điệu đà. Cô ủng hộ chúng tôi làm đẹp, song lại chỉ trong khuôn khổ cô cho phép. Nghiêm khắc là điều tiếp theo tôi thấy được trong con người cô. Tôi chưa thực sự hiểu thế nào là lo sợ cho đến khi mắc lỗi và đứng trước mặt cô. Cô nghiêm khắc ! Vì hiểu là sai nên cô nghiêm khắc. Chúng tôi không lần nào phạm một lỗi hai lần bởi không ai dám đối diện với sự trừng phạt của cô. Đó là chuyện trên lớp. Trong cuộc sống thường ngày, khi phải đối diện với khó khăn. Điều tôi nghĩ đến đầu tiên là "Nếu là cô, cô sẽ làm gì" . Dường như mọi vấn đề đều ổn thỏa khi có cô bên cạnh. Lời khuyên, cách giải quyết hay đơn giản chỉ là lời động viên của cô luôn đem lại kết quả không thể tưởng. Khó khăn không còn là khó khăn, nó trở thành bài học cuộc sống để cô dạy chúng tôi cách đối diện. Dạy cho chúng tôi biết đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã bởi cuộc sống đâu phải là một chuỗi êm đềm, bằng phẳng mà nó có rất nhiều ngã rẽ

Cô còn dạy cho chúng tôi biết yêu thương, chia sẻ với những người bất hạnh. Biết cảm thông, biết trân trọng những điều quý giá qua từng trang sách, từng bài văn.

Tôi luôn cảm thấy mình may mắn vì được làm học sinh của cô trong suốt những tháng năm cấp ba. Có lẽ cô là báu vật vô giá mà đám học sinh chuyên văn lớp tôi được nhận. Tôi luôn nhớ, luôn trân trọng từng khoảnh khắc đẹp để được bên cô, bên lớp.

Không chỉ cô Giang, mà tất cả thầy cô, họ đều là những điều đẹp nhất làm nên tuổi học trò, làm nên một thời áo trắng tinh khôi đáng nhớ.

Tham khảo thêm:

- [Hướng dẫn cuộc thi viết thư UPU lần thứ 51 năm 2022](#)
- [Hướng dẫn cuộc thi Đại sứ văn hóa đọc 2022](#)

Bài dự thi viết về mái trường và thầy cô - Mẫu số 4

Chẳng phải ngẫu nhiên mà người ta gọi mái trường là “ngôi nhà thứ hai” của mỗi con người. Bởi ở đó chúng ta được tiếp nhận tri thức, được rèn luyện đạo đức, nó còn là nơi gieo mầm ước mơ, biến ước mơ thành hiện thực, cho ta cảm nhận được tình thầy trò, bạn bè khăng khít. Và với tôi, Trường THPT chính là mái nhà thứ hai để tôi tựa vào.

Ai mà chẳng yêu quý mái trường nơi mình học tập, tôi cũng vậy. Nhưng không chỉ là sự yêu quý, gắn bó, trong tôi còn là cả sự tự hào về mái trường THPT, về những thành tích của trường trong suốt 55 năm qua.

Trường tôi được thành lập vào tháng 9 năm 1961- là một trong những ngôi trường cấp III đầu tiên của Tỉnh Thái Bình.

Trường ban đầu chỉ là lán tranh, mái ngói nằm cạnh bờ hồ Nguyễn Công Trứ với tên gọi là Trường cấp II, III Tiên Hải. Sau này tách làm hai hệ riêng biệt, trường chuyển đến khu mới nằm cạnh quốc lộ 39, đường Nguyễn Công Trứ, khu 3 thị trấn

Tiền Hải- huyện Tiền Hải- Tỉnh Thái Bình. Từ một ngôi trường cấp III chỉ vền vền có hai ngôi nhà lợp ngói thì đến nay, trường đã có 38 phòng học đúng quy cách, 4 phòng máy vi tính với 90 máy. Quy mô đào tạo rất nhanh, từ khoá học đầu tiên 1961- 1962 khai giảng chỉ với 203 học sinh, trải qua 55 khoá học nay lên tới gần 2000 học sinh cho cả 3 khối 10, 11 và 12.

55 năm là cả chặng đường dài mà các thế hệ giáo viên và học sinh trường THPT không ngừng phấn đấu, nỗ lực để xây dựng trường hoàn thiện, có được những thành tích rất đáng tự hào như: Bằng khen Chính Phủ năm 1996, 2009; huân chương lao động hạng nhì năm 2011; năm 2010- 2011 trường được công nhận là trường chuẩn Quốc gia và đặc biệt là bằng khen của Chính Phủ năm 2015.

Có được những kết quả tốt đẹp như thế công sức lớn nhất phải kể đến các thầy cô giáo nơi đây- những người đã đem con chữ truyền dạy cho bao thế hệ học trò. Ở trường THPT có tới 52,5% giáo viên từng là học sinh của trường, các thầy cô đều là những người có trình độ, chuyên môn cao, đặc biệt là lòng nhiệt tình, tâm huyết, tình yêu đối với nghề dạy học cao quý. Ba năm được học tập dưới mái trường này, tôi không chỉ được học bài học tri thức mà còn học được rất nhiều bài học đạo đức từ các thầy cô. Bên ngoài trông thầy cô có vẻ nghiêm khắc nhưng tôi luôn cảm nhận được tình yêu thương của thầy cô đối với học sinh, sự tâm huyết dồn vào những bài giảng để mong chúng tôi có thể hiểu bài một cách tốt nhất. Tôi hiểu được rằng yêu thương không nhất thiết phải thể hiện ra bằng những lời nói hoa mỹ mà nó có thể được thể hiện bằng những hành động âm thầm không phô trương, tô vẽ. Nếu như người kỹ sư vui mừng khi nhìn thấy cây cầu mà mình mới xây xong, người nông dân mỉm cười nhìn đồng lúa trĩu bông thì người giáo viên hạnh phúc khi nhìn thấy học trò đang trưởng thành, lớn lên.

Ba năm so với cả đời người là ngắn ngủi nhưng nó lại là tất cả đối với cuộc đời học sinh. Tôi cảm giác như tất cả mọi kỷ niệm mới chỉ diễn ra ở ngày hôm qua, kỷ

niệm về cái ngày đầu tiên đi học tại mái trường này. Có người nói rằng, kỷ niệm ngày đầu tiên bước vào lớp 1 là kỷ niệm khó quên nhất trong quãng thời gian ngồi trên ghế nhà trường. Nhưng đối với tôi, ngày đầu tiên đi học tại mái trường THPT mới là kỷ niệm tôi không bao giờ có thể quên. Vì sao ư? Vì ngày vào lớp 1 đã diễn ra quá lâu để tôi có thể nhớ trọn vẹn cảm giác rụt rè, bỡ ngỡ, còn kỷ niệm ngày đầu vào lớp 10 lại quá sâu sắc và đặc biệt. Đó là niềm vui khi biết mình đỗ vào mái trường này, niềm háo hức mong chờ từng ngày để được đi khai giảng, hồi hộp khi khoác lên mình chiếc áo trắng có in lôgô, phù hiệu của trường. Ngày trước khi còn học cấp II, mỗi khi bắt gặp các anh chị mặc áo có in lôgô Trường THPT, trong tôi dâng lên một cảm xúc vô cùng ngưỡng mộ, tôi hiểu họ đều phải nỗ lực rất nhiều để được học tập ở mái trường này. Với tôi, ba năm mặc đồng phục nhà trường, trong tôi chưa bao giờ nguôi cảm xúc tự hào. Lôgô không chỉ là biểu tượng của một ngôi trường mà nó còn chứa rất nhiều ý nghĩa. Lôgô trường tôi có màu sắc tươi tắn, thanh nhã, hài hoà với màu sắc chủ đạo là màu xanh- màu hoà bình, màu của những ước mơ và sẽ là nơi ươm mầm những ước mơ ấy. Nổi bật trên nền xanh là hình ảnh ngọn đuốc và quyển vở- biểu tượng của niềm tin, gọi những khát khao chinh phục những đỉnh cao tri thức của lớp lớp thế hệ học sinh

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bây giờ tôi đã là học sinh lớp 12. Tôi biết mình chẳng thể nắm giữ nổi thời gian nhưng tôi vẫn ước thời gian có thể trôi chậm lại để tôi có thể lưu giữ thêm nhiều kỷ niệm tại mái trường này. Tôi nhớ về rặng phi lao sau trường- nơi luôn là điểm hẹn lý tưởng để tránh nắng, tránh nóng trong những giờ học giáo dục thể chất. Tôi yêu lắm sân trường này, mỗi khoảng đất, mỗi chiếc ghế đá đều in dấu những kỷ niệm đẹp của tôi cùng các bạn. Nhớ về dãy nhà A, B, D, những dãy hành lang luôn tràn đầy tiếng cười của các bạn học sinh. Biết rồi ai cũng sẽ phải lớn, phòng học sớm muộn cũng sẽ dành cho các em khoá sau nhưng thật không muốn rời xa thời nô đùa nghịch ngợm này.

Có những lúc tôi nghĩ về 5 năm sau, 10 năm sau khi tôi quay trở lại thì trường trông sẽ khác như thế nào? Chắc chắn là cảm giác vừa lạ, vừa quen. Lạ vì qua từng ấy năm, trường sẽ có những thay đổi như cơ sở hạ tầng khang trang hơn chẳng hạn. Còn quen vì đó là nơi tôi đã gắn bó suốt ba năm trời, làm sao dễ quên nơi mà tôi coi như ngôi nhà thứ hai vậy. Tôi từng quen rất nhiều người là cựu học sinh trường Tây, rất lạ là khi nói chuyện với tôi, họ đều dành cho tôi câu hỏi “ Trường Tây dạo này thế nào rồi?”. Một câu hỏi tưởng chừng chỉ là xã giao bình thường thôi nhưng tôi nhận ra trong ánh mắt họ là cả sự quan tâm, nhớ về nơi mà họ từng gắn bó. Tôi thoáng tưởng tượng ra mình khi đã ra trường, trở thành cựu học sinh rồi cũng sẽ giống họ. Mỗi khi đi trên đường nhìn từng lớp học sinh mang phù hiệu, tôi lại bắt gặp hình ảnh mình trong số đó, sẽ lại nhớ về quãng thời gian học tập dưới mái trường này, sẽ có thói quen hỏi thăm về trường, quan tâm tới những đổi thay nơi đây.

Tôi nhớ có một lần tôi khoe với các anh chị cựu học sinh về lễ kỷ niệm 55 năm ngày thành lập trường, họ tỏ ra nuối tiếc, ghen tị và nói tôi thật là may mắn vì có cơ hội được dự một sự kiện trọng đại như thế, không chỉ là các anh chị cựu học sinh mà còn cả các em lớp 8, lớp 9 học ở các trường trung học cơ sở, khi được nghe về lễ kỷ niệm 55 năm ngày thành lập trường cũng tỏ ra nuối tiếc vì không có cơ hội tham dự sự kiện long trọng như thế. Các em nói với tôi rằng, dù có hối tiếc nhưng sẽ càng phải cố gắng hơn trong kỳ thi tuyển sinh vào lớp 10 để có thể đỗ vào, với các em đó chính là niềm mong ước lớn nhất lúc này. Nghe được những lời tâm sự của mọi người, tôi càng cảm thấy mình thật may mắn vì lễ kỷ niệm không chỉ là dấu mốc đặc biệt chứng minh cho chặng đường 55 xây dựng và phát triển của mà nó còn khơi dậy thêm cho chúng tôi tình yêu đối với mái trường này, sẽ cho tôi cơ hội có những kỷ niệm đẹp bên thầy cô, bạn bè.

Tôi còn nhớ 5 năm trước, tôi háo hức chờ đợi để theo chị đi dự lễ kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường. Cái không khí rộn ràng trong buổi liên hoan văn nghệ và cắm lửa trại vẫn còn in đậm trong tâm trí tôi. Để đến bây giờ, trong không khí chuẩn bị cho ngày kỷ niệm 55 năm ngày thành lập trường trong tôi không khỏi háo hức ngóng chờ và có lẽ không chỉ riêng tôi mà tất cả các bạn học sinh đều cùng một tâm trạng như thế. Tôi tin rằng lễ kỷ niệm 55 năm ngày thành lập Trường THPT sẽ để lại trong tôi những kỷ niệm đẹp, theo tôi tới cuối cuộc đời.

Để chào mừng lễ kỷ niệm 55 năm ngày thành lập trường, rất nhiều các hoạt động thi đua đã được phát động như: Thi đua dạy tốt, học tốt; thi đua hái hoa điểm 10 dành tặng thầy cô, ... Không chỉ là các hoạt động học tập, các bạn học sinh cũng rất nhiệt tình trong các hoạt động do đoàn trường và các chi đoàn phát động như: thu gom giấy và vỏ lon tái chế, trồng hoa để xây dựng khuôn viên trường thêm đẹp đẽ,... Tôi cùng các bạn tham gia vào buổi trồng cây của nhà trường, dù nắng chói chang nhưng tôi vẫn thấy nụ cười rạng rỡ của các bạn học sinh. Từng cây hoa được trồng lên, rồi nay mai hoa sẽ lớn, sẽ nở hoa thơm ngát tô điểm thêm cho vẻ đẹp của trường trong ngày lễ trọng đại. Và có lẽ cũng giống tôi, ở đâu đó tận sâu trong đáy lòng những người con của mái nhà đều dành cho trường vị trí lớn trong trái tim. Để rồi đây có lẽ từng nhánh cây, ngọn cỏ nơi sân trường, từng khu giảng đường cũng trở nên thân thuộc, đáng yêu và mái mái in đậm trong trí nhớ của những thế hệ học sinh trưởng thành từ mái trường này.

Tôi nói riêng cũng như từng thế hệ học sinh đã và đang trưởng thành từ mái trường THPT sẽ mãi nhớ về trường như một bến đỗ bình an, một điểm tựa tinh thần vững chắc để bước tiếp trên đường đời đầy gian nan, thử thách.

Một lớp học trò nữa sắp ra trường, những người thầy cô vẫn âm thầm là “ người đưa đò sang sông”, dẫu có niềm vui hay nỗi buồn thì “ bến đỗ” có tên THPT

luôn là miền ký ức rất đẹp trong ký ức học sinh. Chắc chắn rằng mai sau, mai sau nữa thì vẫn mãi trong trái tim tôi.

Bài dự thi viết về thầy cô và mái trường - Mẫu số 5

Mái trường - Ngôi nhà thứ hai luôn là nơi lưu lại những dấu ấn đáng nhớ nhất cuộc đời mỗi con người. Ở nơi đó, thầy cô là cha mẹ, bạn bè là anh em gắn bó với nhau như ruột thịt và cùng nhau tạo nên những kỉ niệm khó phai. Suốt những năm tháng cắp sách đến trường, chắc hẳn ai cũng có ấn tượng với một thầy cô giáo nào đó. Những người để lại cho ta kinh nghiệm suốt đời hay vực ta đứng dậy từng những nơi tối tăm, hay đơn giản là cách giảng bài sâu sắc mà không sao quên được. Tôi cũng vậy, suốt ba năm phổ thông cô Hưng dạy văn là người tôi nhớ nhất. Viết về hình tượng cô giáo ngay từ bé chúng tôi đã được nhào nặn trong trí tưởng tượng đó là cô giáo với mái tóc đen dài bóng mượt, cặp gọng vàng bằng một chiếc kẹp giản dị, da trắng môi đỏ, luôn mặc áo dài thướt tha và dáng đi khoan thai, nhẹ nhàng.

Với tôi, chắc chắn đó là cô giáo bước ra từ giấc mơ. Ngày đầu ngõ ngang bước vào lớp mười, buổi đầu tiên gặp gỡ, cô bước vào lớp với cặp kính râm to đen, chúng tôi có chút nhón nháo và bất ngờ, cô hóm hỉnh giải thích: “Buổi đầu chào cả lớp mà cô giống mafia quá, cô xin lỗi các em nhưng nếu bây giờ cô bỏ kính ra thì cả lớp chắc không ai học được vì sợ vừa vì cười đấy. Cô bị ngã xe, lớp thông cảm cho cô nhé!” và kèm theo đó là nụ cười rạng rỡ. Tôi cũng phát hiện ra rằng không phải cô giáo dạy văn nào cũng có giọng nói ngọt như mía lùi hay lạnh lạnh như chim hót. Cô Hưng giọng khá trầm và khàn nhưng chưa bao giờ chúng tôi cảm thấy ngao ngán với tiết văn của cô. Ngày đầu tiên ấy, cô còn giới thiệu và kể thêm vài câu chuyện vui về “cái tên giống tên con trai” của cô. Vậy là giờ dạy mở màn, cô đã đón tim trọn vẹn bốn mươi lăm thành viên 10A3, đặc biệt là tôi, cảm nhận được một tâm hồn đồng điệu. Nhắc đến cô giáo, người ta luôn mừng tượng ra sự ân cần, nhẹ nhàng, dạy dỗ chỉ bảo tận tình, sự nhiệt huyết và yêu trẻ. Cô Hưng cũng không phải ngoại lệ. Nhưng điều đặc biệt hơn cả, cô là người rất cá tính và hiện đại. Cô luôn có cách lôi kéo chúng tôi không thể dời khỏi lời giảng của cô một giây phút nào. Cô vẫn giữ những nét truyền thống của một nhà giáo, không sai lệch về tư tưởng, đạo đức nhưng cô cũng không quên bỏ vào đó một chút cái tôi cá nhân riêng để học sinh có thể nhớ về cô mãi. Ông nội tôi trước đây là một nhà Nho dạy chữ Hán vì vậy ông rất thích con cháu nối nghiệp ông. Mỗi lần về thăm quê, ông lại thủ thỉ với tôi: “Làm giáo viên con nhé! Tôi chỉ biết mỉm cười và lẳng lặng gật đầu”. Tôi yêu trẻ nhưng nóng tính mà ngành giáo luôn cần sự kiên nhẫn và tôi đã tự nhủ rằng “không bao giờ mình thi sư phạm”. Nhưng rồi mỗi tiết văn của cô lại truyền thêm cho tôi cảm hứng. Tôi sẽ đứng trên bục giảng, thổi hồn vào từng câu chữ và học sinh sẽ quý mến tôi như chúng tôi kính trọng, yêu quý cô bây giờ. Tôi sẽ niềm nở, hài hước và thân thiện giống cô. Tôi sẽ dạy cho những đứa con thứ hai của tôi không chỉ tri thức mà còn cả cách làm người, cách yêu thương cuộc sống, cách gieo lòng nhân hậu với những con người ra chưa từng biết, chưa từng gặp qua

mỗi trang sách giống như cô dạy chúng tôi trong mỗi tiết học. Cô Hưng mang dáng dấp của người phụ nữ hiện đại nhưng cũng không quên đi nét truyền thống trong mình. Không phải phóng đại, nhưng cô là người phụ nữ giỏi việc nước, đảm việc nhà. Cô luôn nhiệt tình tham gia các hoạt động Đoàn trường, nhiều năm đạt danh hiệu Giáo viên xuất sắc. Năm học 2012-2013, lần đầu tiên cô bồi dưỡng học sinh giỏi lớp 12 mang lại thành tích rực rỡ như thế: Ba giải nhì, một giải ba và một giải khuyến khích, đứng nhất tỉnh năm đó. Ở nhà, hai con của cô luôn là những con ngoan trò giỏi. Hai em luôn đạt danh hiệu học sinh giỏi qua từng năm học. Niềm vinh dự hơn cả là con trai cô từng đạt giải học sinh tỉnh lớp 5. Cô là người giữ lửa và ngọn lửa ấy luôn bùng cháy trong gia đình nhỏ hạnh phúc của cô. Tôi đang cảm nhận từng ngày trọn vẹn khi còn là học sinh, khi còn được ngồi trên ghế nhà trường. Và tôi không thể nào quên những kỉ niệm thời áo trắng bên bạn bè, trang sức cùng hình ảnh người cô miệt mài bên giáo án. Người đã truyền dạy cho tôi bao tri thức, bao ước mơ và hi vọng - Cô Hưng.

Tham khảo thêm:

- [Bài hát 20/11 về thầy cô và mái trường hay nhất](#)
- [Lời chúc 20/11 ngắn gọn, hay và ý nghĩa nhất dành cho các thầy cô giáo](#)
- [Quà tặng 20/11 cho thầy cô giáo ý nghĩa nhất](#)

Bài dự thi viết những kỉ niệm sâu sắc về thầy cô và mái trường mến yêu - Mẫu 6

Tiếng trống trường rộn rã vang lên, âm thanh riều rít của tiếng chim trên nhánh phượng cũng đã đua nhau thì thầm hát. Tôi sải bước dài trên đoạn đường vồn vện vài trăm mét đến lớp như mọi ngày, bầu trời hôm nay cũng không có gì khác lạ, chỉ là lòng tôi hôm nay có chút gì vượn g vẩn và lẫn lẫn những xúc cảm lạ thường. Nghiêng đầu bên ô cửa sổ, ánh nắng sớm chói chang đang lấp lánh hé chiếu vào đôi mắt tôi, đôi mắt hôm nay chắc trêu nhiều tâm sự. Ấy có lẽ là tâm trạng của một

nữ sinh cuối Cấp 3, một cô học trò chưa đủ để gọi là trưởng thành, chẳng muốn xa mái trường thân yêu này!

Ba năm cấp 3 giờ suy ngẫm lại mới thấy nó ngắn biết nhường nào, nó như một cơn mưa rào thoáng qua chợt đến và vội đi để lại nơi ấy những chồi non, những cánh hoa đầm đìa giọt nước. Đối với tôi ba năm cấp 3 đã đến rồi lặng lẽ qua nhanh như 1 cái chớp mắt, để lại biết bao kỷ niệm vui buồn hờn giận, của một thời tinh nghịch mang tên tuổi học trò. Ngôi trường thân thương mà tôi gắn bó gần 3 năm qua, là nơi có khuôn viên vui chơi bao phủ một màu xanh của cây, hoa và lá, nơi nhộn nhịp tiếng cười đùa, tiếng bước chân của những nam sinh, nữ sinh đến lớp học, khi ánh bình minh lấp lánh hiện lên. Nơi có cây bàng già với những chồi lá xanh non tươi tắn đang nô đùa cùng gió. Những cánh phượng đỏ thắm vẫn còn đọng lại mấy giọt sương ban mai ở từng cành hoa mong manh, rục rờ. vườn lan vẫn cứ thế khoe sắc, đua nhau nở những bông hoa xinh tươi. Và tất cả sẽ vẫn diễn ra như vậy, như một quy luật của tạo hóa của tự nhiên, cây vẫn đứng đó, lá vẫn tươi vui, hoa vẫn đua nhau khoe sắc. Vâng! Mọi thứ sẽ vẹn nguyên chỉ có chúng tôi đã lớn lên từng ngày, chỉ sau vài tháng nữa thôi, tôi mãi mãi không được nhìn chúng mỗi ngày nữa.... Trường tôi đấy! Trường trung học phổ thông dân tộc nội trú Huỳnh Cương, nơi đã từng rất xa lạ với tôi và là ngôi trường mơ ước của biết bao học sinh. Có đôi lúc tôi tự thấy bản thân mình cũng thật xuất sắc đấy chứ, đã vượt qua nhiều học sinh để bước chân vào ngôi trường này, để rồi cảm xúc như vỡ òa khi biết mình trở thành một thành viên bé nhỏ trong ngôi nhà chung. Có lẽ tôi quá lan man nhưng những kỷ niệm đầu tiên về mái trường luôn là những ký ức theo ta đi suốt cả cuộc đời. Rồi lại nhìn băng quơ ra sân trường lớn rộng kia những chấm nắng lọt qua như những mắt nhìn tinh nghịch, mấy cô cậu học trò đùa vui rất đỗi hồn nhiên và sáng trong như màu áo trắng vậy. Tôi đã từng như thế, cái ngày tôi còn là một cô nhóc chưa tròn 16 tuổi, chập chững bước vào trường, ngày mà chưa từng nghĩ mình chỉ còn mỗi 3 năm này thôi, 3 năm lưu giữ những hồi ức đẹp của thanh xuân bên cạnh

những niềm vui, những ngày vui chơi với đủ thứ trò chơi tinh nghịch thì cuộc sống sinh hoạt cũng như học tập của một cô bé luôn được nâng niu trong vòng tay gia đình như tôi, và giờ phải học nội trú xa nhà cũng gặp muôn vàn khó khăn và cả những lần không còn chút kiên nhẫn nào. Còn nhớ tôi đã từng khóc rất nhiều khóc đến sưng tấy cả mắt vì nhớ nhà, vì không chịu nổi cách sống trong khu nội trú, thức khuya dậy sớm, Với những người bạn xa lạ chưa bao giờ tôi biết. Nhớ lắm bữa cơm đầu tiên ở nội trú, tiếng keng cơm gõ ba hồi to, âm âm bên tai báo hiệu giờ ăn đã đến. hôm ấy có lẽ là ngày tôi không bao giờ quên. Bước đôi chân bé nhỏ, khuôn mặt thẫn thờ và xung quanh là những người bạn xa lạ không quen biết, tôi đến nhà ăn loay hoay tìm chỗ ngồi của mình. Đôi tay sun sùn nhận lấy bát cơm hai hàng nước mắt từ đâu lăn dài chen chúc nhau trên đôi má ửng hồng. Tôi bị nghẹn ứ ở cổ, mỗi khi bữa cơm vẫn có tôi và ba mẹ kia mà, tôi không thể ý thức được điều gì nữa và cứ thế tôi không sao kiềm được nước mắt vội vã chạy về phòng. Giờ thì khác nhiều rồi tôi thương lắm mỗi bữa cơm trường nội trú, những bữa ăn ngon đậm đà hương vị, chất chứa yêu thương từ các cô làm bếp đã cất công chuẩn bị từ sớm. Tôi yêu cái nhộn nhịp, giọng cười văng vẳng sáng khoái khi đến giờ ăn nếu phải xa nó, chắc tôi sẽ khó lòng mà quên được. Tôi sẽ buồn lắm! Tất cả những trải nghiệm ấy từng ngày rèn tôi thành một cô gái mạnh mẽ, đủ khả năng tự lập, tự lo cho bản thân mình, ấy là điều tôi xem là may mắn nhất cuộc đời mình.

Trường tôi có khuôn viên xanh tươi, sạch và đẹp, mỗi cái cây, cái hoa ở đây làm nên nụ cười của chúng tôi. Từng chiếc ghế đá in ấn những kỷ niệm những lần tụ tập chuyện trò đủ thứ chuyện trên đời, những khi lao động hay trực nhật mỗi một ghế đá là điểm dừng chân, nơi tràn ngập những nụ cười, nơi san sẻ những niềm vui nỗi buồn của tôi. Và ở nơi ấy mỗi lớp học như một mái ấm yêu thương, không biết từ lúc nào tôi đã yêu và gắn bó với mái trường của tôi nhiều đến thế. Rồi từng ngày trôi qua trường nội trú đã là ngôi nhà thứ hai của tôi, những người bạn, những người đồng hành tuyệt vời luôn sát cánh bên tôi trên con đường học tập, họ như

anh em thân thiết gắn bó với tôi trong đại gia đình rộng lớn này. Và hơn thế nữa mỗi thầy giáo, cô giáo chính là người cha, người mẹ thứ hai của tôi.

“Một đời người một dòng sông...”

Mấy ai làm kẻ đứng trong bên bờ

Qua sông phải lụy đò

Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa...”

Mấy ai đi suốt cuộc đời mình mà không có người thầy, người cô dẫn lối. Máy ai trưởng thành mà không trải qua những ngày tháng học sinh. Và mỗi thầy giáo, cô giáo chính là người lái đò thầm lặng, những người tận tụy hết lòng với nghề, với học trò của mình, người mang đến nguồn tri thức như ngọn hải đăng sáng soi dẫn lối từng bước đường ta đi.

Ngày ngày thầy cô vẫn đứng trên bục giảng dạy tôi những điều hay lẽ phải những đạo lý làm người. Tiếng thầy cô giảng bài hăng say vẫn văng vẳng đâu đây. Vẫn viên phấn trắng trên tay, tại nơi này đã dẫn dắt bao thế hệ nối tiếp nhau trưởng thành. Đi xây đắp cuộc đời tươi sáng, lời giảng của thầy cô đã không đi vào không gian bao la mà đi đến tâm hồn tôi. Đôi lần, tôi từng có những suy nghĩ nông nổi, những lần ngã gục vì mệt mỏi, chính những lời nhắc nhở, dạy bảo, động viên của thầy cô đã làm nên một cô học trò chín chắn biết suy nghĩ hơn của hôm nay. Tôi thật lòng biết ơn thầy cô nhiều lắm.

Tình yêu bao la của thầy cô chưa bao giờ phai nhạt, chỉ là học sinh chúng ta chưa từng một lần và cảm nhận tất cả những điều đó. làm nghề giáo, bận rộn bao nhiêu là việc, bao đêm ròng rã thức trắng soạn giáo án, những trang giáo án đưa ta đến ước mơ, hay mệt nhòa vì chấm bài thi, bài kiểm tra của chúng ta. Mệt mỏi là thế

khi ngày mới bắt đầu thầy cô vẫn nở nụ cười tươi tắn vẫn giảng dạy hăng say vì chúng ta, vì những học sinh thân yêu. “ Dẫu đếm hết sao trời đêm nay, dẫu đến hết lá mùa thu rơi, nhưng ngàn năm, làm sao em đến hết công ơn người thầy!” Tình yêu đó, lòng tri ân đó có cả trong lời bài hát. Và tấm lòng quý giá đó chẳng cần đâu sự trả ơn của ta. Chỉ cần nỗ lực học tập chăm chỉ hơn lấy kết quả học tập bù đắp cho công ơn thầy cô, cho những gì mà họ đã giành trọn vẹn nửa đời người cho nghề giáo. hãy dâng tặng những hoa điểm 10, hãy dành chút thời gian ngồi bên thầy cô để chuyện trò cùng họ. Bởi chỉ có tình cảm chân thành xuất phát từ trái tim thì mới đến được trái tim... Điều thầy cô cần có chỉ có thể.

Tôi không sao nói cho hết những gì trong lòng mình... Rồi sẽ đến ngày chúng ta trưởng thành, ngày hân hoan mừng tốt nghiệp ngày kết thúc khoảng thời gian học cấp 3 đáng quý. Tôi sẽ nhớ lắm từng cái bàn, cái ghế, những viên phấn nhỏ nhắn, nhớ cái phòng học ồn ào tiếng cười đùa của chúng tôi. Tôi yêu màu xanh từng ngọn cây, sợi cỏ tỏa mát giữa nắng trời rực rỡ, yêu những ô cửa màu xanh, cánh cửa mở ra biết bao ước mơ khát vọng trong tôi. Tôi yêu mái trường, yêu khoảng sân rộng nơi nâng đỡ từng bước nhảy, bước đi, nơi tổ chức trò chơi dân gian cho chúng tôi, và cả những lần sinh hoạt vui chơi tập thể, vui biết bao ngôi trường còn ghi dấu trong tôi không thể phai mờ những ngày tung bồng rộn rã của buổi khai giảng đầu năm học mới, ngày làm lễ cúng trăng nhộn nhịp tươi vui, hay những buổi liên hoan ồn ào, vui vẻ... Tôi yêu nó vô cùng!

Quý lắm bác bảo vệ luôn luôn nghiêm khắc nhưng không hề dữ dằn bác luôn chăm chỉ, đúng giờ, báo cho chúng tôi giờ giấc hàng ngày rèn luyện chúng tôi vào nề nếp. Ôi! tiếng trống vang lên bao nhiêu hồi là bấy nhiêu cung bậc cảm xúc... Tôi yêu, tôi nhớ những lời dạy bảo của thầy cô, tôi tự hào về mái trường nội trú , mái trường đã cho tôi quá nhiều điều quý giá những thứ ấy đều phải nhớ, phải trân trọng và nếu một ngày phải rời xa nó, nước mắt ai sẽ rơi, trái tim ai sẽ buồn lòng ai

sẽ đau không ai khác chính là chúng tôi, những cô cậu học trò cuối cấp phổ thông... Rồi tôi và những người bạn sẽ chào nhau mỗi người mỗi hướng đi riêng, đi đến tương lai của mình, nhưng mãi mãi sẽ chẳng bao giờ quên. nó sẽ là những ký ức tuyệt đẹp mãi khắc sâu trong tim, trong tận sâu đáy lòng tôi.

Có nhạc sĩ nào đã từng viết “Tuổi thơ như áng mây, rồi sẽ mãi bay về cuối trời. Thời gian xóa những kỷ niệm dấu yêu” vậy thì tôi mong có thể gửi lòng mình vào nơi cuối trời ấy để mãi được sống bên mái trường cấp 3 thân yêu. giờ chỉ còn chút ít thời gian ít ỏi còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi sẽ vui chơi hết mình cũng không quên nhiệm vụ chính là học tập chăm chỉ, cố gắng hết sức để đạt kết quả cao cho 12 năm đèn sách. Cũng như không để phụ lòng gia đình thầy cô, những người đứng đằng sau tôi.

Tôi phải cảm ơn, cảm ơn thật nhiều tới ngôi nhà chung nội trú Huỳnh Cương, những người thầy giáo, cô giáo, người bạn tạo nên mảnh ghép cuộc đời tôi. Tương lai mai này dù có đi đến đâu nhưng trái tim tôi vẫn hướng về mái trường, nơi gắn liền với thanh xuân quý báu. Dù thời gian có trôi đi, phủ bụi và xóa nhòa tất cả thì tình cảm của tôi dành cho mái trường, thầy cô nơi đây vẫn luôn đong đầy và vẹn nguyên không gì thay thế được.

Tôi yêu trường tôi!

Tham khảo thêm:

- [Hướng dẫn cuộc thi viết thư UPU lần thứ 51 năm 2022](#)
- [Hướng dẫn cuộc thi Đại sứ văn hóa đọc 2022](#)

Bài viết dự thi về thầy cô và mái trường - Mẫu số 7**Mái trường thân thương**

Khoảng thời gian ba năm học cấp ba không phải là quá dài so với nhiều người nhưng chẳng hề ngắn. Trong thời gian ấy, có rất nhiều người chỉ biết học, chỉ mong sao cho nhanh hết cấp ba để được đi đại học, để được tự do. Còn tôi, tôi không nghĩ vậy, khoảng thời gian ấy tôi không đối với tôi là khoảng thời gian vô cùng quý báu là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời vì tôi được học tại nơi đây, được học tại mái trường THPT..... này.

Quả thật thời gian trôi qua không chờ cũng chẳng đợi một ai cả. Chớp mắt cái đã bay vèo hết ba năm nhiều lúc thể nào tin được rằng mình bây giờ đã già đầu nhất trường rồi. Còn nhớ mãi ấn tượng đầu tiên về trường của tôi là khi thấy các anh chị thi đỗ vào trường thì vô cùng ngưỡng mộ. Ngày ấy cứ mỗi lần bố mẹ cho lên chơi là lại đi vòng qua cổng trường, lúc ấy hai bên con dốc cao thoai thoai của trường còn có hai hàng cây xanh tỏa bóng mát cho học sinh đi học mỗi buổi chiều mùa hè oi bức nhìn xa hơn một chút là cái biển cũ kĩ sơn màu xanh làm nổi bật lên dòng chữ trắng “Trường THPT chuyên.....” ở đằng sau cánh cổng trường như hiện hữu bao điều bí mật kì thú chờ đợi tôi khám phá. Và đó cũng là động lực để tôi ước được bước chân vào học mái trường này. Và rồi tôi cũng đỗ mặc dù số điểm vào trường của tôi không cao như các bạn khác. Ngày biết điểm những cảm xúc trong tôi như được vỡ òa. Niềm hạnh phúc xen lẫn tự hào và háo hức về một tương lai mới, môi trường mới, một cuộc sống tự lập xa gia đình của một cô bé 15 tuổi xâm chiếm hết tâm hồn tôi. Lúc đó tôi muốn hét lên cho cả thế giới biết “TÔI ĐỖ RỒI!!!” cái ước mơ mà tôi ấp ủ bao lâu cũng thành hiện thực rồi. Tôi bước vào trường ngày đầu tiên vào một buổi sáng mùa hạ tầm tháng 7 do trường có lịch học vào sớm hơn các trường khác. Mặc dù hôm ấy trời không lạnh nhưng chân tay tôi cứ run hết cả lên, có lẽ là vì quá hồi hộp. Khi ấy những sợi nắng len lỏi qua các tán cây như nhuộm một màu tươi sáng hân hoan đón chào những tân học sinh mới bỡ ngỡ bước vào cổng trường. Không thể không kể đến con dốc với độ nghiêng 45 độ đã đốn gục khá nhiều sức lực của tôi. Khép nép trong màu áo trắng, tôi cảm giác mình như trưởng thành lên và thấy tự hào khi đeo trên mình phù hiệu của trường, phải rồi tôi đang lớn dần. Khó có thể nào quên được những ngày đầu tiên bước vào lớp mới, phải dần làm quen với một sự thay đổi thực sự khi phải rời xa những gì đã quá quen thuộc đến nỗi như một phần của cuộc sống và nó đối với tôi nó còn khó hơn gấp bội lần, vì tôi là một con người thích sống khép kín và gần như là khó có thể giao tiếp với những người bạn mới. Nhưng con người ai

cùng phải thay đổi, phải thích nghi với cuộc sống này. Dần dần tôi cũng đã có thể làm quen được gần hết các bạn trong lớp. Ba mươi sáu con người mỗi người một vẻ, nhưng chúng tôi là một tập thể, chúng tôi luôn đoàn kết và gạt bỏ những cái tôi của mình. Những người bạn là những người đồng hành tuyệt vời luôn sát cánh bên tôi trong con đường học tập. Nhưng để nói tôi của ngày hôm nay một con người trưởng thành hơn rất nhiều thì thầy cô mới là những người có công rất lớn, thầy cô như là những người cha người mẹ thứ hai dạy dỗ chúng tôi thành người. Nếu nói thầy cô là những người lái đò đưa học sinh qua sông, thì thầy cô giáo trường tôi là những người lái đò tận tâm. Ngôi trường của tôi không đồ sộ như các ngôi trường ở những thành phố lớn nhưng đối với tôi nó đặc biệt nhất. Đối với tôi nó còn quý giá hơn hàng vạn viên kim cương, bởi hàng ngày tôi đến nơi đây để biết thêm học hỏi thêm bao điều mới mẻ, tôi cảm nhận được thêm tinh thần yêu nước to lớn của dân tộc thấm đượm qua những áng văn qua những vần thơ cô giảng tôi hiểu hơn những trang sử hào hùng những chiến công kì tích của cha ông để bảo vệ đất và tôi còn được đưa đến với những vùng đất mới với bao điều lí thú về thiên nhiên, về phong tục và truyền thống lâu đời của con người ở đó qua các bài giảng của thầy cô đã thức khuya dậy sớm để chuẩn bị cho chúng tôi. Ngoài ra chúng tôi còn được khám phá những tính chất định lý toán học, vật lý, hóa học lạ lẫm và thú vị. Có được tất cả những điều ấy là nhờ công lao của những người thầy cô giáo đã thầm lặng ngày ngày truyền đạt cho chúng tôi. Thầy cô dạy cho chúng tôi những đức tính tốt đẹp những đạo lý để làm người, thầy cô luôn luôn quan tâm đến chúng tôi, trăn trở vì những khuyết điểm mà chúng tôi vấp phải.

Và những người thầy người cô những con người luôn tận tụy suốt những năm tháng ấy đã dìu dắt tôi đến bên bến bờ tri thức. Không chỉ vậy, tình yêu mang tên “THPT.....” còn được tạo nên qua những kỉ niệm qua những khung bậc cảm xúc của ngày khai giảng, ngày lễ 20/11... tôi yêu hàng cây lộc vùng luôn nở hoa vào lúc giao mùa từ xuân sang hạ, nó như tô điểm thêm cho mái trường này càng

lung linh rục rờ. Tôi yêu những giờ ra chơi tất cả ào ra sân tập thể dục như điệu như đàn ong vỡ tổ, đùa nào đùa nấy háo hức tập vui vẻ nở nụ cười, và cả những có tổ chức lễ khai giảng các dịp lễ lớn. các bạn nữ tung bay trong tà áo dài thướt tha của tuổi mới lớn vui tươi hơn hờ chào mừng những ngày lễ. Tôi yêu lắm sân trường này mỗi khoảng nền đất, mỗi chiếc ghế đá đều in đánh dấu những kỉ niệm đẹp về mỗi lần chơi đùa nói chuyện rôm rả với lũ bạn. Nhớ lắm những kỉ niệm buồn vui những lúc sát cánh bên nhau những lúc vượt qua khó khăn trong học tập và những tình yêu “chớm nở” những rung động đầu đời những cảm xúc ngây ngô, vụng dại tuổi mộng mơ, tình yêu thời “cấp sách”. Nó thật đẹp !

Và bạn ơi, tôi biết mỗi ai trong chúng ta ai cũng đã từng có một thời học sinh hồn nhiên với bao kỉ niệm như thế! Tôi cũng vậy, tôi có một thời học sinh vô cùng vui vẻ, ý nghĩa. Một thời học sinh không bao giờ quên với những lần quên không làm bài tập bị thầy cô phạt. Thời gian thì cứ trôi, trôi mãi chẳng chờ đợi một ai, khoảng thời gian ba năm trôi qua nhanh như chớp mắt và rồi mỗi chúng ta cũng sẽ đến lúc nói lời tạm biệt mái trường nơi đây để đến với những cuộc sống mới, môi trường học mới nhưng chúng tôi sẽ không bao giờ quên những ngày tháng tràn ngập kỉ niệm đẹp đẽ này. Dù có đi đâu thì ngôi trường này vẫn chiếm trọn vị trí cao nhất trong tôi – Ngôi trường THPT chuyên thân yêu!

Bài dự thi viết về thầy cô và mái trường - Mẫu số 8

“Thời gian trôi qua mau chỉ còn lại những kỉ niệm.

Kỉ niệm thân yêu ơi, sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô, bạn bè mến thương ơi, sẽ còn nhớ những lúc giận hờn.

Để rồi mai chia xa, lòng chợt dâng niềm thiết tha

Nhớ bạn bè, nhớ mái trường xưa....”

Mỗi khi câu hát đó vang lên, trong lòng mỗi người đều dâng trào những cảm xúc về mái trường thân yêu nơi có những người thầy, người cô và bạn bè của chúng ta. Nơi mái trường mến yêu, chất chứa bao kỉ niệm tươi đẹp khó quên cùng hoài bão ước mơ lúc còn ngồi trên ghế nhà trường. Đối với em, là một học sinh lớp 9, là năm cuối cùng còn lưu lại nơi ngôi trường cấp hai này có lẽ là quãng thời gian tươi đẹp, bui nhất từ trước tới nay mà em có. Dù còn bao tiếc nuối, dù còn bao việc chưa kịp thực hiện đã phải chia xa nhưng những kỉ niệm với nơi đây sẽ mãi khắc ghi trong lòng mỗi học sinh như chúng em. Dưới mái trường THCSthân yêu này, em đã lớn lên trong tình yêu thương, đoàn kết của thầy cô, bạn bè, học được bao điều mới mẻ, chắc chắn rằng chúng sẽ là hành trang giúp em vững chắc vào đời.

Mỗi ngày đến trường đối với tôi thật sự là niềm vui, niềm hạnh phúc. Sáng sớm đứng trước cổng trường với dòng chữ trên biển “Trường THCS” thật sự đẹp, là động lực vô cùng to lớn giúp chúng em học hành tốt hơn. Vào nơi sân trường rộng lớn, nhìn thấy bác bảo vệ hiền hậu đang dắt vài chiếc xe đạp chậm rãi khiến lòng tôi như cảm thấy vững trãi hơn, ấm áp hơn. Chắc hẳn nhắc đến bác bảo vệ, chúng ta không thể quên được những tiếng trông trờn rộn rã mỗi giờ tan trường nhỉ.

Có thể nói nơi tôi đang học tập trong trí tưởng tượng của tôi như một ngôi nhà thứ hai của tôi vậy. Nơi đây tôi thực sự gắn bó với một tình cảm vô cùng đặc biệt mà chắc hẳn chỉ tôi mới có thể cảm nhận được. Đây là một môi trường tốt để chúng tôi có thể thỏa sức học tập, kết bạn, tìm tòi, khám phá.... chúng tôi nhận được sự dạy dỗ, quan tâm chu đáo của mỗi thầy cô, mỗi thầy cô một cách dạy khác nhau nhưng ở họ luôn có chung một tình yêu thương dành cho học trò của mình. Những bài giảng luôn tràn đầy nhiệt huyết, ẩn chứa trong đó là đam mê, là yêu thương với từng bài giảng. Vì vậy chúng tôi luôn cảm thấy thú vị, đầy hứng khởi khi được tiếp

thu những kiến thức quý giá này. Ngoài tập trung chú trọng vào việc học, trường em còn tạo nhiều sân chơi bổ ích để học sinh có thể thể hiện tài năng ẩn náu của mình. Tôi vô cùng tự hào về học sinh trường tôi ngoài bề dày về thành tích học tập mà còn tham gia các hoạt động ngoại khóa vô cùng sôi nổi.

Nhắc lại tập thể lớp tôi, lòng tôi lại như nở rộ hoa. Nhớ những ngày đầu, hầu như ai cũng nhút nhát, còn không dám nói chuyện. Đây cũng chính là khoảng thời gian khó khăn nhất. Chưa quen bạn mới, trường mới, chưa tiếp xúc nhiều với phương pháp giáo dục từ một ngôi trường điểm, chúng tôi vô cùng lo sợ, hoang mang! Đây vậy mà nhờ sự giúp đỡ nhiệt tình của cô Lương – giáo viên chủ nhiệm cũ của lớp chúng tôi, chúng tôi đã vượt qua quãng thời gian ấy một cách nhanh chóng. Sau bao năm như một gia đình luôn chia sẻ với nhau mọi điều thì ngày này cũng tới, cô chủ nhiệm chúng tôi phải nghỉ hưu giữa chừng, trao con thuyền A2 này cho cô Hoà chèo lái đến bờ cũng như bao cô giáo khác, ban đầu chúng tôi cảm thấy sự lạ lẫm, khoảng cách với cô chủ nhiệm mới. Nhưng tính tình cô Hoà lại rất đáng yêu và luôn chủ động tâm sự mọi điều, lắng nghe mọi điều mà chúng tôi giải bày. Dần dần, khoảng cách vô hình ấy đã tan biến từ lúc nào không ai hay chỉ còn một năm nay chúng tôi được ở bên cạnh cô, bên cạnh bạn bè. Cái cảm giác xa và cô đơn lại ùa về mỗi khi nghĩ về khoảng thời gian ấy. Chẳng biết từ bao giờ họ đã quan trọng với tôi như thế, giống như không thể tách rời.

Chỉ còn một học kì nữa thôi là tôi và các bạn sẽ phải rời xa nơi chúng tôi luôn coi như mái nhà thứ hai này để đến với một ngôi trường mới. Trong tôi dường như vẫn còn đang còn đọng lại y nguyên kí ức lần đầu tôi bước chân vào ngôi trường này. đi cùng với kỉ niệm ngày đầu tiên đó là những kỉ niệm với trường, lớp, với bạn bè, thầy cô mà tôi sẽ không bao giờ quên được. Dù vẫn còn vô vàn nuối tiếc nhưng tôi vẫn phải bước tiếp trên chặng đường còn dang dở của mình. Tôi sẽ phải nỗ lực học tốt, đạt kết quả cao trong học tập để không phụ công dạy dỗ của thầy cô và mái

trường THCS dành cho tôi. Lời cuối cùng tôi chỉ muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới ngôi trường, tới các thầy cô đã nuôi nấng, dạy dỗ tôi để tôi được trưởng thành như ngày hôm nay.

Hy vọng với những thông tin mà chúng tôi chia sẻ đã giúp bạn tham khảo những mẫu bài dự thi viết về thầy cô và mái trường hay nhất để hoàn thiện bài dự thi của mình. Trân trọng!